GANG ODVÁŽNÝCH

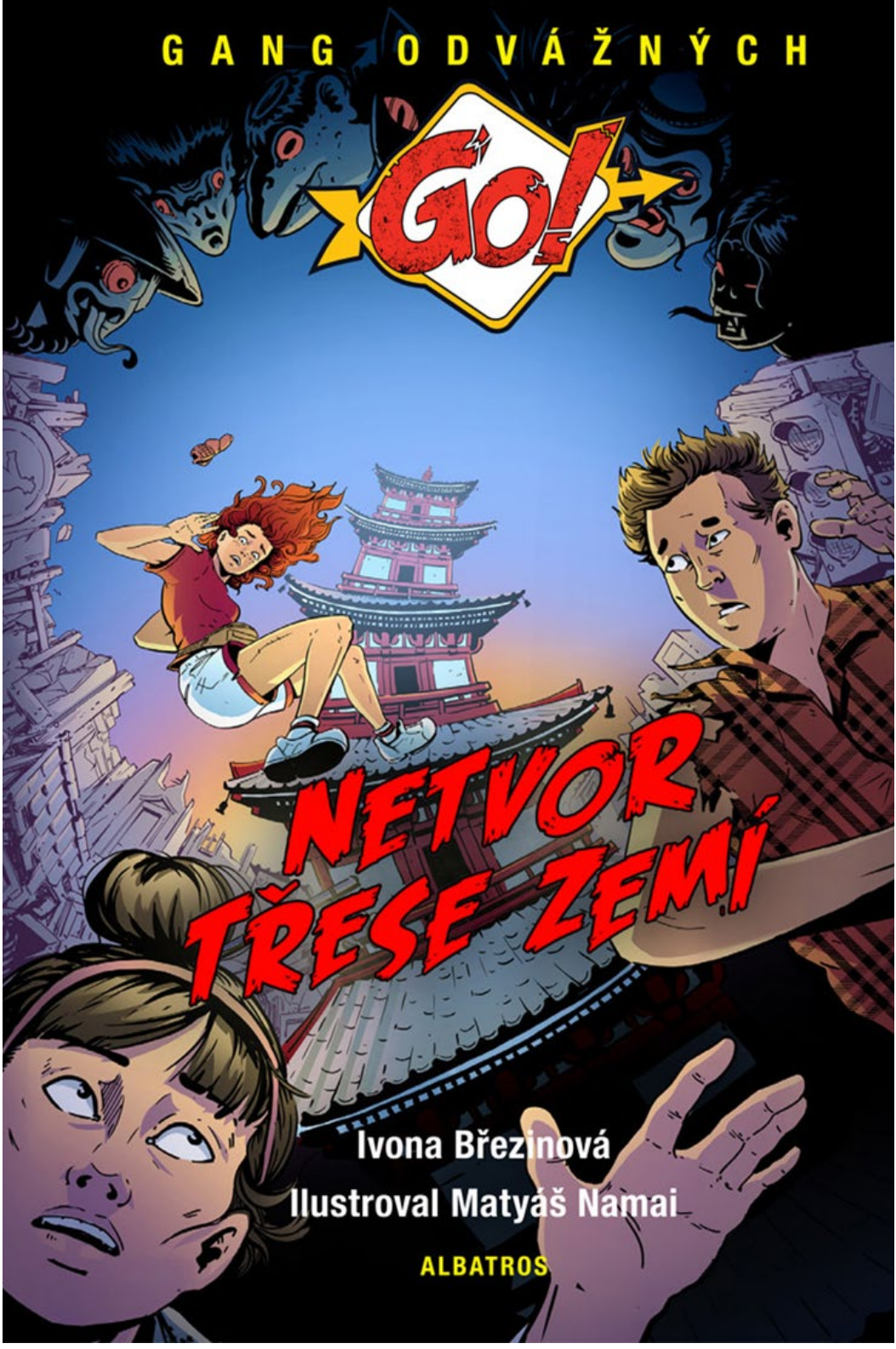

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Netvor třese zemí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová
Netvor třese zemí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

GANG ODVÁŽNÝCH

Rodině Watakabe,
která se na rok stala
i rodinou mé dcery.

NETVOR TŘESE ZEMÍ

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

Kapsle

„Ani náhodou! Tam já prostě nevlezu," oznámila Mariana hlasem, který nepřipustil sebemenší pochyby, že to myslí vážně.

„Co blázníš?" nechápala Alfa. „Taky nečekám žádný luxus, ale vždyť tady potřebujeme jenom přespat."

„Jo. Jednu noc to snad vydržíš," přidala se Beta a přezíravě pohlédla na sestru: „Nevěděla jsem, že zrovna ty musíš mít postel s nebesy."

Mariana jako hypnotizovaná zírala do úzké tmavé chodby, jejíž jednu stranu tvořily ve dvou řadách nad sebou tlumeně osvícené otvory. Tu a tam byla některá buňka zavíčkovaná světlou roletou. Trochu to připomínalo včelí plástev. Nebo hibernační místnost z jednoho sci-fi filmu. Nebo márnici. Tam taky strkají těla do řady boxů nad sebou. Aspoň v kriminálních seriálech to tak většinou vypadá. Čísly označené světelné šipky, které přímo na podlaze ukazovaly k jednotlivým kapslím, Marianu nijak neuklidnily. Spíš naopak.

„Nemůžu," hlesla a bledá v obličeji couvala zpátky k šatnám, dokud zády nenarazila na paní Kleinovou, maminku dvojčat Alfy a Bety.

„Něco jsi zapomněla?" zeptala se paní Kleinová, převlečená stejně jako všechny tři dívky do šedého vzorkovaného pyžama, které spolu s ručníkem, kartáčkem na zuby a jednorázovými pantofly vyfasovaly v recepci hotelu.

„Já… já radši přespím v letištní hale," vyhrkla Mariana a pádila pryč, div cestou nesrazila další členku výpravy, Timovu mámu, paní Fialovou.

„Co… cože? Počkej, to nejde!" křikla za ní paní Kleinová.

„Ne tak nahlas, mami," mírnila ji Beta. „Říkali, že se tu nesmí dělat hluk. Někdo už tady určitě spí."

„Kam letěla?" ozvala se paní Fialová hlasitým šepotem.

Z nejbližší kapsle se ozvalo sykavé napomenutí, proto dívky jen mlčky pokrčily rameny.

„Vy si jděte lehnout," dirigovala paní Kleinová dcery spíš výmluvnými gesty než slovy, ale pak se naklonila k paní Fialové a potichounku dodala: „Ty taky, Eliško. V letadle jsi toho moc nenaspala."

Paní Fialová si vyčerpaně promnula spánky, ale nehýbala se z místa. Rovněž třináctiletá dvojčata na sebe nerozhodně pohlédla. Neměly by jít mámě s Marianou pomoct? Jejich o rok starší kamarádka se opravdu chovala dost divně. Jenže než se některá rozhoupala, paní Kleinová už zmizela za dveřmi.

Alfa nakonec s povzdechem vykročila tmavou chodbičkou a s očima upřenýma na podlahu hledala číslo svého pokoje. Vlastně kapsle, protože hotel *nine hours* v Naritě byl kapslový hotel, takže o klasickém pokoji nemohla být řeč. Beta s paní Fialovou ji zvědavě následovaly.

„Tady," zastavila se Alfa, když se rozsvícené číslo na podlaze shodovalo s číslem čipové karty, pomocí které před chvílí uzamkla v šatně skříňku se zavazadly a svlečeným oblečením. „Ty máš buňku hned vedle," ukázala Betě. „Máma s Marianou budou spát dole pod námi. A vy tady, paní Fialová."

Po čtyřech nášlapných stupních vylezly obě dívky do kapslí ozářených teplým měkkým světlem. Celý prostor vyplňovalo pouze lůžko s bíle povlečeným polštářem a přikrývkou. Ve stěně byly dvě přihrádky na mobil, knížku nebo brýle a zbytek vybavení tvořil černý oblouk ovládacího panelu umístěný nad hlavou.

Beta právě studovala piktogramy na seřízení světla, klima-

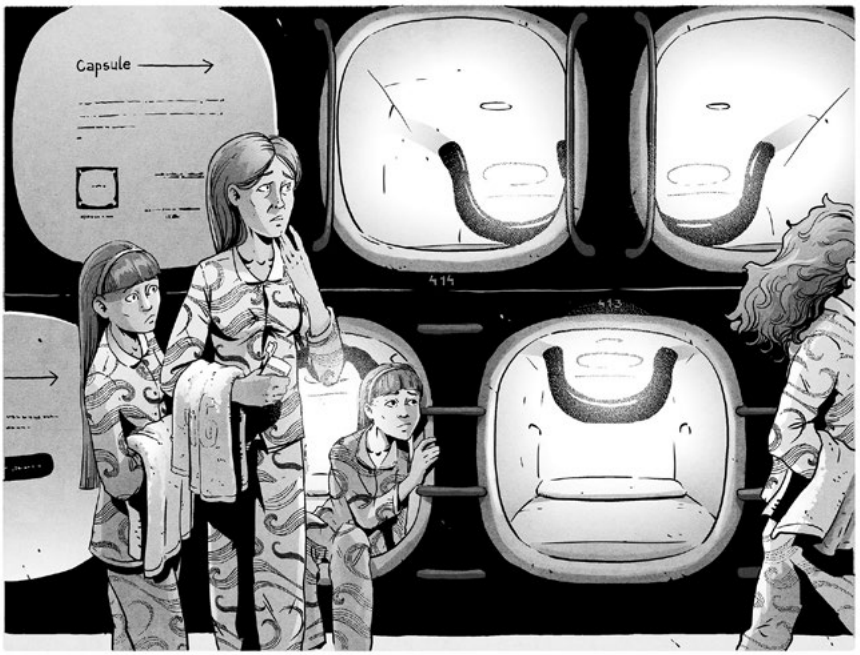

tizace a poslechu hudby do sluchátek, když v chodbičce šustly váhavé kroky. Vyhlédla ven a zašeptala:

„Mami?“

Ženská postava však jen pokynula rukou a tiše pokračovala v chůzi, až se zastavila u jedné z prázdných kapslí dolní řady. V příštím okamžiku zmizela uvnitř a hned za sebou stáhla roletu.

Tak to nebyla máma, uvědomila si Beta a vyklonila se z lůžka, aby mohla mluvit s Alfou, která si rovněž ještě nezatáhla. Zato paní Fialová, která celý let z Prahy do Dubaje a z Dubaje do Tokia nezamhouřila oko, byla okamžitě v limbu.

„Nemám se za nimi jít podívat?“ hlesla Beta s obavou v hlase.

„Proč? Uvidíš, že hned přijdou,“ chlácholila ji Alfa šeptem.

„Jenže… jestli se Mariana někam zašila… znáš mámu a její angličtinu,“ špitla Beta pobaveně.

„Šššššš!“ ozvalo se z vedlejší kapsle a dívky honem ztichly.

Napětí jim však nedovolovalo zatáhnout roletu, zhasnout světlo a spát. Obě si pohodlně lehly na břicho tak, aby měly výhled do chodbičky. Vstupními dveřmi postupně vešly dvě drobné Asiatky, po nich jakási paní s holčičkou a potom se nadlouho rozhostilo ticho. Alfě se zavíraly oči. Beta zabořila čelo do jamky předloktí. Usnuly.

Paní Kleinová vyběhla z chodby k šatně, kde si všechny před chvílí nechaly věci. Mariana tam nebyla.

„Kde ta holka…“

Vysoká úzká skříňka s Marianiným číslem byla otevřená a její zavazadla pryč.

„To snad ne!“ zaláteřila paní Kleinová a hnala se k recepci.

Rychlý pohled do zrcadla táhnoucího se podél protější strany ji prudce zastavil. Hotelové pyžamo nevypadalo jako úbor, v kterém se chodí na veřejnost.

„Takhle nemůžu ven,“ zabrblala.

S tichým povzdechem vložila čipovou kartu do zámku skříňky a sáhla po sukni a svetru.

Mariana z hotelu vylítla jako střelená. V pyžamu s logem hotelu, v jednorázových pantoflích. V jedné ruce držadlo kufru, v druhé boty. Příruční kabelu přes rameno, nepostradatelnou ledvinku kolem pasu. A krk omotaný džínami a mikinou. Usměvavá Japonka v recepci jen udiveně povytáhla obočí. Než stačila něco říct, byla Mariana venku. Podzemní chodbou rázovala k eskalátorům vedoucím do prostor vlakového nádraží, které těsně navazovalo na letištní terminál dvě.

„Mariano? Mariano!“ ozval se jí za zády známý hlas.

Nerada se zastavila. Nemělo smysl se tvářit, že si ji dotyčný s někým spletl. Její temně zrzavá kudrnatá hříva byla neza-

měnitelná. Ale jak to, že na ni Hardy vůbec natrefil? Copak mužská část výpravy už dávno neleží v kapslích pánského oddělení hotelu? Očividně ne všichni.

„Kam se ženeš?“ dohonil ji nejstarší z chlapců jejich party, Gerhard řečený Hardy, a zkoumavě si ji prohlížel.

„Nevím. Pryč!“ odsekla naštvaně.

„Ty nebudeš spát v hotelu?“ zeptal se s údivem.

„Ne.“

„Hm. Já taky ne,“ rozesmál se. „To erární pyžamo na mně prasklo dřív, než jsem se do něj v šatně stačil nasoukat. Asi jim zbyly samý japonský velikosti. Přál bych ti slyšet, jak se Tim s Jonášem řezali smíchy. Moc nechybělo a vyvedli je pro rušení nočního klidu.“

Marianě povolilo v obličeji napětí, jak se maličko usmála.

„Pak mě málem trefil šlak, když na mě začal mluvit záchod. Nejdřív japonsky, potom i anglicky, ale v tom šoku ani nevím, co mi chtěl.“

Mariana vyprskla.

„A vrcholem bylo, když jsem se vsoukal do spací kapsle a během chvilky se mi podařilo prokopnout zatahovací roletu. Ne teda úplně, ale udělalo to rambajs, že se ze všech stran ozvaly nadávky nejmíň ve čtyřech světových jazycích. Proto jsem radši zdrhnul.“

Mariana se už smála na celé kolo. Tíseň, která ji ještě před chvilkou svírala, že se sotva mohla nadechnout, z ní spadla.

„Tak tady jsi,“ ozval se za nimi hlas, v němž bylo slyšet úlevu. „A… Hardy? Prosím tě, jak to, že nejsi s ostatními?“

„Mami, já se asi vyspím někde na lavičce,“ oznámil Hardy paní Kleinové.

Převyšoval ji skoro o hlavu a upíral na maminku bezelstný pohled.

„Co to do vás dvou proboha vjelo?“ vyhrkla nechápavě.

„No, já… to je složitý,“ zahuhlala Mariana a v rozpacích sklopila oči.

Bylo na ní znát, že se jí do vysvětlování dvakrát nechce. Ale Hardymu mezitím v hlavě naskočilo několik situací a okamžitě mu secvaklo, s čím se Mariana potýká.

„My si někde najdeme nějaký sezení, a počkáme tu do rána, jo?“ ujal se vyjednávání.

„Zbláznil ses?“ vyjevila se paní Kleinová. „Strávit noc na lavičce na nádraží?“

„Nejsme v Praze, maminko. Jsme v Tokiu. Tady se ani nekrade, ani nepřepadává, ani…“

„Nepřipadá v úvahu!“

„Proč? Co se nám může stát? Z terminálu se nehneme na krok,“ slibovala Mariana.

„Marianko, to opravdu nejde,“ vrtěla paní Kleinová hlavou. „Slíbila jsem vašim, že na tebe dohlídnu, když nemohli letět s námi. Stejně, jako jsem to slíbila rodičům Jonáše.“

„Nezlobte se. Nemůžu prostě spát… v tý… rak… kapsli,“ skousla si Mariana ret.

Paní Kleinová se na dívku dlouze zadívala. Nějakou dobu už ji znala. Pokud se teď takhle zasekla, má určitě důvod.

„Mariana nemůže a já nechci,“ postavil se Hardy za kamarádku. „Budu Marianě dělat osobní ostrahu. Jo, a tátovi jsem řekl, že jdu ven.“

„Copak on tě nechal?“ vytočila se paní Kleinová.

„Nechal. Protože v tu chvíli asi spal. Ale možná ho za chvíli vyhoděj. Znáš tátu, jak chrápe.“

„Hardy, já tě…“

„Hele, měla bys… měla by sis jít lehnout, mami. Trochu v tý sukni, pod kterou ti vykukuje pyžamo, budíš pozornost, víš.“

Paní Kleinová naštvaně zakoulela očima.

„Tamhle na rohu je nonstop čekárna," ukázala před sebe rezignovaně. „Běžte napřed, přijdu za vámi, jen co se převlíknu a řeknu to ostatním."

Sotva zašla do recepce hotelu, Hardy si s trpkým úsměvem povzdychl:

„Hrůza, co? Člověku je šestnáct, a furt s ním zacházejí jako s miminem."

„Hm."

„Hele, Mari, ta hotelová kapsle byla moc… malá, že jo?" zeptal se bez okolků.

„Tak nějak," přikývla zaraženě.

„Ale tehdy na horách, když jsme zabloudili, jsi do sněhový sluje nakonec vlezla. I do toho auta při…"

„Jenže tehdy šlo o život, Hardy, chápeš?" přerušila ho Mariana s nezvyklou prudkostí. „Teď nejde o nic víc než o pohodlí. Jdeme?" hodila bradou k čekárně.

„Nechceš se taky převlíct z toho příšernýho pyžama?" upozornil ji s pobaveným pohledem na džíny, které měla stále ještě omotané kolem krku.

„Jo, to bych mohla. U čekárny budou záchody."

„Mluvicí," dodal Hardy poťouchle.

Záchvěv

„Jak to, že nejezdí vlaky?“ zeptala se Alfa udiveně, když se ráno celá česká výprava ve zdraví setkala v nádražní čekárně poblíž letištního terminálu dvě.

„Počkejte… to jako vůbec?“

Tim, desetiletý rozumbrada Gangu odvážných, jak si šestice mladých dobrodruhů říkala, vykulil oči, div mu neproskočily brýlemi. Byl ze všech nejmladší, ale u ničeho nesměl chybět a všemu musel přijít na kloub. Navíc se projevoval jako chodící studnice často hodně důležitých informací, které dokázal v pravou chvíli z paměti vydolovat. Možná proto si v partě, kam patřil šestnáctiletý Hardy, patnáctiletý Jonáš, čtrnáctiletá Mariana a třináctiletá dvojčata Alfréda a Alžběta, kterým se neřeklo jinak než Alfa a Beta, vydobyl své místo. Teď se pátravě rozhlížel po okolí, a nakonec se tázavýma očima vpil do tátova obličeje.

„Je tu stávka? Nebo proč vlaky nejezdí?“

Pan Fiala, jehož podobu Tim skutečně nezapřel, si právě leštil brýle.

„Asi preventivní opatření kvůli tomu zemětřesení,“ usoudil nevzrušeně.

„Zemětřesení?!“ vyjekla Alfa.

„Kvůli jakýmu zemětřesení?“ přidala se Beta.

„K ránu bylo cítit slabé otřesy,“ pokrčil pan Fiala rameny.

„To je pravda,“ přidal se k panu Fialovi Jonáš.

„Taky jsem to vnímala,“ ozvala se Mariana. „Jen jsme s Hardym mysleli, že se letištní hala klepe při startu velkého letadla.“

„Cože? Ono bylo zemětřesení a já ho zaspal?“ zakvílel Tim zoufale.